

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **Právo ve veřejném zájmu, z. s.**
sídlem Chalupkova 1367/1, Praha 4
zastoupený Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou
sídlem Bozděchova 1840/7, Praha 5

proti

žalované: **Kancelář prezidenta republiky**
sídlem Pražský hrad, Praha 1

za účasti: **Ing. V. M., vedoucí kanceláře prezidenta republiky**
sídlem Pražský hrad, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí vedoucího kanceláře prezidenta republiky ze dne 10. 6. 2015, č. j. KPR 3554/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí vedoucího žalované ze dne 10. 6. 2015, č. j. KPR 3554/2015, a rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2015, č. j. KPR 3554/2015, **se zrušují** v části týkající se neposkytnutí potvrzení, ze kterého vyplývá, kdy bylo k žalované podáno oznámení o činnostech, majetku, příjmech a darech osoby zúčastněné na řízení za rok 2013.

- II. Žalované **se ukládá**, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci potvrzení, ze kterého vyplývá, kdy k ní bylo podáno oznámení o činnostech, majetku, příjmech a darech osoby zúčastněné na řízení za rok 2013.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši 31 800 Kč k rukám Mgr. Petry Bielinové, advokátky.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí vedoucího žalované, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2015, č. j. KPR 3554/2015. Prvostupňovým rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí celkem tří informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „zákon o přístupu k informacím“), a to (i) zda osoba zúčastněná na řízení odevzdala oznámení dle § 9 až 11 zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, (dále jen „zákon o střetu zájmů“) za rok 2013, (ii) poskytnutí uvedeného oznámení osoby zúčastněné na řízení a (iii) poskytnutí potvrzení, ze kterého bude vyplývat, kdy bylo oznámení osobou zúčastněnou na řízení odevzdáno.

2. Spor mezi účastníky řízení tkví od počátku v otázce, zda požadované informace spadají do působnosti žalované, a tedy zda je povinna je poskytovat dle § 2 odst. 1 zákona o přístupu k informacím. Prvním výrokem rozsudku ze dne 15. 6. 2018, č. j. 10 A 91/2015 - 92, městský soud zastavil řízení v části týkající první požadované informace, tj. zda zúčastněná osoba oznámení podle zákona o střetu zájmů podala, neboť v této části vzal žalobce žalobu zpět. Uvedený výrok je dosud v právní moci, a proto již o uvedené části napadeného rozhodnutí není třeba znovu rozhodovat. Druhým výrokem uvedeného rozsudku městský soud žalobu ve zbytku zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaná nebyla v rozhodné době nadána kompetencí vést registr oznámení podle zákona o střetu zájmů. Ačkoliv tedy zúčastněná osoba žalované své oznámení odevzdala, nejednalo se o informaci spadající do působnosti žalované, a tedy nebyla povinna ji poskytnout podle zákona o přístupu k informacím.

3. Uvedený druhý výrok prvního rozsudku městského soudu v nyní projednávané věci zrušil Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce svým rozsudkem ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 235/2018 - 32. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem dospěl k závěru, že oznámení podle zákona o střetu zájmů podané zúčastněnou osobou skutečně nespadlo do působnosti žalované, a tedy nebyla povinna je žalobci poskytnout. Dále Nejvyšší správní soud korigoval původně vyslovený názor městského soudu, že oznámení zúčastněné osoby spadalo do působnosti Ministerstva spravedlnosti. Důvod kasačního zásahu Nejvyššího správního soudu spočíval v tom, že městský soud neměl své závěry o působnosti žalované vztáhnout též na doklad o tom, kdy zúčastněná osoba oznámení podle zákona o střetu zájmů k žalované podala. Tato informace totiž sama o sobě z působnosti žalované vyloučena není.

4. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2019, č. j. 10 A 91/2015 - 128, bylo řízení zastaveno též ohledně části žaloby týkající se neposkytnutí druhé požadované informace, tedy vlastního oznámení zúčastněné osoby podle zákona o střetu zájmů. V tomto rozsahu totiž vzal žalobce žalobu zpět.

II. Napadené rozhodnutí

5. Vedoucí kanceláře prezidenta republiky v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že požadované informace nespádají do působnosti žalované. Žalovaná totiž není evidenčním orgánem podle zákona o střetu zájmů. Požadované informace tedy nespádaly pod režim § 2 odst. 1 zákona o přístupu k informacím, a proto bylo namístě žádost žalobce odmítnout.

III. Žaloba a její doplnění

6. Žalobce v žalobě tvrdil, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí strohé a nezákonné. Žalované požadované informace k dispozici má, a přesto ji odmítá poskytnout. V doplnění žaloby ze dne 12. 7. 2015 žalobce uvedl, že část požadované informace poskytl poslankyni Věře Kovářové, avšak i poté nadále odmítal požadované informace poskytnout žalobci.

IV. Vyjádření žalované, replika a další podání stran

7. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že vedoucí Kanceláře prezidenta republiky je veřejným funkcionářem podle § 2 odst. 2 písm. d) a § 2 odst. 3 písm. c) zákona o střetu zájmů, ovšem povinnosti z tohoto zákona vyplývající se na vedoucího kanceláře nevztahují. Vedoucí kanceláře sice k žalované oznámení podle § 9 až 11 zákona o střetu zájmů podal, to však nic nemění na skutečnosti, že žalovaná není evidenčním orgánem podle tohoto zákona, a tedy není povinna oznámení poskytnout podle zákona o přístupu k informacím.

8. V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že není možné, aby se zúčastněná osoba mohla na jedné straně v přestupkovém řízení hájit tím, že oznámení podle zákona o střetu zájmů podala k žalované, a žalovaná přitom tvrdila, že není evidenčním orgánem a oznámení odmítala zveřejnit.

9. Dále pak v podání ze dne 3. 6. 2018 žalobce upozornil na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2017, č. j. 3 A 102/2015 - 53, č. 3585/2017 Sb. NSS, který v obdobné věci dospěl k závěru, že zákon o střetu zájmů obsahuje mezeru, již je třeba překlenout závěrem, že žalovaná v rozhodné době byla evidenčním orgánem podle zákona o střetu zájmů.

10. Žalovaná v podání ze dne 20. 9. 2019 uvedla, že i nadále trvá na tom, že třetí požadovanou informaci žalobci neposkytne. Uvedla, že protokol o podání osoby zúčastněné na řízení sice existuje, jednalo se však pouze o „*protokol mezi dvěma fyzickými osobami*“, a to osobou zúčastněnou na řízení a ředitelem legislativního odboru žalované. V tomto ohledu tedy kasační rozsudek Nejvyššího správního soudu v bodu 34 vycházel z nesprávných předpokladů; pokud by se totiž jednalo o „*dokument KPR*“, musel by na něj být založen spis a musel by být veden v příslušném elektronickém systému, což se však nestalo. Žalovaná tedy žádá, aby městský soud kasační rozsudek Nejvyššího správního soudu respektoval pouze v tom rozsahu, že původní rozhodnutí ve věci k třetí požadované informaci neobsahovalo dostatečné odůvodnění. Konečně žalovaná uvedla, že pokud by

protokol o podání osoby zúčastněné na řízení žalobci poskytla, mohlo by to pro ni mít negativní důsledky v případě podání ústavní stížnosti žalobcem.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

11. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že oznámení podle zákona o střetu zájmů za rok 2013 vyplnila dne 3. 4. 2014 a týž den předala řediteli Odboru legislativy a práva žalované. Tyto skutečnosti jsou žalobci známy, jelikož byl účastníkem přestupkového řízení, které vedl Městský úřad Uherské Hradiště, a taktéž mu byly sděleny žalovanou dne 31. 7. 2015. Žalobci bylo taktéž sděleno, že předmětná oznámení jsou uveřejněna na webové stránce poslankyně Kovářové. Osoba zúčastněná na řízení je přesvědčena, že měla povinnost vyhotovit oznámení podle zákona o střetu zájmů, tento zákon jí však již neukládá povinnost tato oznámení zpřístupnit veřejnosti. Ačkoliv byly žalobci poskytnuty všechny požadované informace odpovídajícím způsobem, nevzal žalobu zpět.

VI. Ústní jednání

12. První ústní jednání se ve věci konalo před vydáním prvního rozsudku dne 15. 6. 2018. Žalobce i žalovaná zrekapitulovali svá stanoviska vyjádřená již v písemných podáních. Žalobce zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení svou povinnost podle zákona o střetu zájmů podat majetkové přiznání splnila vůči žalovanému, a tedy by to měl být žalovaný, kdo toto přiznání poskytne veřejnosti, ať už v rámci nahlížení do registru, nebo podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

13. Soud též na prvním jednání shrnul obsah správního spisu. Z něj vyplynulo, že žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 6. 2015 žádost žalobce o informace odmítla podle § 15 odst. 1 zákona o přístupu k informacím s odůvodněním, že Kancelář prezidenta republiky není uvedena v taxativním výčtu evidenčních orgánů v § 14 odst. 1 zákona o střetu zájmů, a tudíž se na ni nevztahuje ani § 13 téhož zákona, v němž je upraveno zpřístupňování předmětných oznámení veřejnosti. Nyní napadeným rozhodnutím vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 10. 6. 2015 bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, a to zejména s odůvodněním, že povinný subjekt je podle zákona č. 106/1999 Sb. povinen poskytnout jen takové informace, které se vztahují k jeho působnosti.

14. Dne 5. 12. 2019 se ve věci konalo další ústní jednání.

15. Soud opětovně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že výroky II. až IV. prvního rozsudku ve věci byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 235/2018 - 32, v němž byl městský soud zavázán pro další řízení závazným právním názorem.

16. Účastníci řízení opětovně setrvali na svých postojích prezentovaných již dříve v řízení. Žalovaná byla při jednání zastoupena ředitelem legislativního odboru, který rozvedl tvrzení uvedená již ve vyjádření žalované ze dne 20. 9. 2019. Uvedl, že oznámení od osoby zúčastněné na řízení převzal jako soukromá osoba, a to na žádost zúčastněné osoby, která tímto způsobem chtěla podložit důvěryhodnost svých tvrzení vůči médiím. Jednalo se však pouze o akt mezi ním a zúčastněnou osobou jako dvěma soukromými osobami, o čemž byl sepsán protokol. Zároveň se nejednalo o listinu související s činností žalované, a tedy nebylo namístě k ní zakládat spis v rámci spisové služby.

17. Soud tento protokol neprováděl jako důkaz, neboť z vyjádření žalované na jednání vyplynulo, že tuto listinu ve skutečnosti k provedení jako důkazu nenavrhla. Ve své úvodní řeči sice zástupce žalované uvedl, že se jedná o důkazní návrh, později během jednání však přestřel, že nechce, aby se s ním seznámil žalobce. Konkrétně zástupce žalované uvedl, že listinu soudu klidně ukáže, avšak když předsedkyně senátu upozornila, že v takovém případě může rovnou vyhovět žádosti žalobce a poskytnout listinu jemu, odmítl tak zástupce žalované učinit. Pokud by soud listinu provedl jako důkaz, musel by ji v souladu s § 45 odst. 4 větou první s. ř. s. předložit k nahlédnutí žalobci. Jiná situace by nastala, pokud by žalovaný listinu předložil jako součást svých spisů a vyloučil by ji z nahlížení podle § 45 odst. 3 s. ř. s. V nyní projednávané věci však žalovaná zjevně listinu nepředkládala jako součást svých spisů, neboť explicitně tvrdila, že se jedná o listinu soukromých osob, která součástí jejích spisů není. Za situace, kdy žalovaná odmítla, aby se s listinou seznámil žalobce, tedy soud nakonec její vyjádření na jednání vyhodnotil tak, že na jejím provedení jako důkazu netrvala.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

19. Žaloba je důvodná.

20. Předně soud upozorňuje, že je v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. procesně zavázán právním názorem, jenž Nejvyšší správní soud vyjádřil v kasačním rozsudku v této věci. Tato skutečnost též předurčuje výsledek řízení.

21. Soud konstatuje, že řízení již bylo zastaveno ohledně částí napadeného rozhodnutí, které se týkaly neposkytnutí první požadované informace, tedy zda osoba zúčastněná na řízení odevzdala oznámení dle § 9 až 11 zákona o střetu zájmů za rok 2013, i druhé požadované informace, tedy poskytnutí uvedeného oznámení osoby zúčastněné na řízení. Spor se mezi žalobcem a žalovanou i nadále vede ohledně poskytnutí třetí požadované informace, tedy poskytnutí dokladu o tom, kdy osoba zúčastněná na řízení oznámení podle zákona o střetu zájmů podala k žalované.

22. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl v 34 rozsudku ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 235/2018 - 32, následující: „*Informace o datu podání oznámení má totiž úplně jinou povahu než samotné oznámení podle zákona o střetu zájmů. Z listin předložených žalovanou i ze skutkového stavu, který vzal městský soud za prokázaný ..., vyplývá, že Ing. V. M. toto oznámení skutečně doručil k rukám ředitele legislativního odboru žalované. Judikatura Nejvyššího správního soudu postupně dovodila, že má-li povinný subjekt požadovanou informaci k dispozici, je zásadně povinen ji žadateli poskytnout (rozsudky ze dne 22. září 2010, č. j. 4 As 16/2010 - 61, ze dne 15. října 2015, č. j. 6 As 38/2015 - 51, a ze dne 7. dubna 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41, č. 3223/2015 Sb. NSS) – pochopitelně neshledá-li existenci některé ze zákonem předvídaných překážek. Ze zákona o svobodném přístupu k informacím totiž v obecné rovině vyplývá, že pravidlem je informaci poskytnout a její odepření je naopak výjimkou (nález Ústavního soudu ze dne 21. března 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16). Informace o tom, kdy Ing. V. M. žalované odevzdal oznámení (či jinou listinu), se zajisté netýká jeho soukromé sféry, není tedy chráněna výše zmiňovanými ustanoveními Listiny a Úmluvy a nelze ji zařadit mezi ony výjimky z obecného pravidla, že povinné subjekty informace o své činnosti poskytují. Krom toho*

je zákonnou povinností žalované vést spisovou službu (srov. zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů) a v evidenci dokumentů evidovat doručené písemnosti. Informace o tom, zda a kdy jí byla nějaká písemnost doručena, se tak stricto sensu vztahuje k zákonné působnosti žalované, dopadá na ni proto i zákon o svobodném přístupu k informacím.“

23. Uvedený právní názor, jímž je městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. procesně vázán, vede k závěru, že neexistují zákonné důvody k odmítnutí poskytnutí dokladu prokazujícího, kdy osoba zúčastněná na řízení oznámení podle zákona o střetu zájmů k žalované podala. Argumentace žalované směřující k tomu, aby městský soud závěry kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu nerespektoval, nemůže být úspěšná. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 74/2017 - 28, bodu 21, „[p]okud krajský soud (byť i důvodně) nesouhlasí s právními závěry či skutkovým hodnocením kasačního soudu, je přesto povinen je respektovat. Princip kasační závaznosti právního názoru instančně nadřízeného soudu je procesním odrazem hierarchického uspořádání. Není přitom samoučelný, smyslem jeho zachovávání je jednak rychlost a hospodárnost výkonu soudnictví, jednak právní jistota účastníků soudního řízení a z ní vyplývající důvěryhodnost rozhodovací činnosti soudů.“

24. Z výše citované pasáže rozsudku kasačního rozsudku zcela jednoznačně vyplývá, že kasační soud dospěl k závěru, že třetí požadovanou informaci byla žalovaná povinna žalobci podle zákona o přístupu k informacím poskytnout. Městskému soudu tedy již nepřísluší s těmito závěry jakkoliv polemizovat a nezbývá mu, než se jimi řídit. Pro úplnost je však třeba odmítnout nově uplatněnou argumentaci žalované založenou na tvrzení, že osoba zúčastněná na řízení podala oznámení podle zákona o střetu zájmů řediteli legislativního odboru žalované jako soukromé osobě a že protokol o tom sepsaný je soukromou listinou mezi těmito dvěma fyzickými osobami. Jakkoliv přijímání oznámení podle zákona o střetu zájmů nespadlo do působnosti žalované, je z okolností zřejmé, že osoba zúčastněná na řízení toto oznámení předala žalované jako úřadu, nikoliv řediteli jejího legislativního odboru jako soukromé osobě. Žalovaná ostatně svým tvrzením ke třetí požadované informaci popírala vlastní odpověď na první informaci, v níž žalobci sdělila, že zúčastněná osoba k ní oznámení podala. Nelze zároveň tvrdit, že osoba zúčastněná na řízení oznámení k žalované podala, a zároveň toto podání označovat za soukromé jednání mezi dvěma fyzickými osobami. Z rozsudku kasačního soudu ostatně vyplývá, že vycházel z téže úvahy. V rozsahu třetí požadované informace tedy městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. prvním výrokem tohoto rozsudku. Ze stejných důvodů bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí žalované dle § 78 odst. 3 s. ř. s.

25. Druhým výrokem pak soud v souladu s § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím ve znění do 23. 4. 2019 (srov. přechodné ustanovení čl. XVI novelizačního zákona č. 111/2019 Sb.) žalované uložil, aby informaci o datu podání oznámení zúčastněné osoby žalobci poskytla. Z tohoto důvodu nebylo namístě věc vracet žalované k dalšímu řízení, neboť jeho předmět je rozhodnutím soudu vyčerpán.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Jak bylo uvedeno výše, soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zčásti zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. Podle § 16 odst. 4 zákona o přístupu

k informacím bylo žalované uloženo poskytnout žalobci informaci, pro jejíž odmítnutí nebyl důvod.

27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byl úspěšný žalobce; v části bylo sice řízení zastaveno, avšak to nic nemění na skutečnosti, že předmětem žaloby bylo napadené rozhodnutí, které jako celek neobstálo. I kdyby žalobce žalobu podal jen v rozsahu, v němž uspěl, byly by jeho náklady totožné, neboť soudní poplatky i výše tarifní odměny advokátky za zastupování se odvíjejí od počtu napadených správních rozhodnutí.

28. Náklady žalobce v řízení o žalobě a o kasační stížnosti (o těch městský soud rozhoduje podle § 110 odst. 3 s. ř. s.) tvoří jednak zaplacené soudní poplatky ve výši 8 000 Kč za podání žaloby a kasační stížnosti a dále odměna advokátky za sedm úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby, repliky k vyjádření žalovaného, účasti na dvou ústních jednání a podání kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($7 \times 3\,100 = 21\,700$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($7 \times 300 = 2\,100$). Odměna advokátky tak činí 23 800 Kč; advokátka není plátkyní DPH. Spolu se soudními poplatky tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 31 800 Kč.

29. Soud jako důvodně vynaložený náklad neuznal odměnu advokátky za jeden úkon právní služby, který byl uveden ve vyčíslení nákladů žalobce ze dne 5. 12. 2019, a to předžalobní výzvu. Předžalobní výzva je institut spojený s civilní žalobou na plnění a v souvislosti se žalobou proti správnímu rozhodnutí ji uplatnit nelze.

30. Čtvrtý výrok vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, jež jí soud uložil. V nyní projednávané věci zúčastněné osobě žádná povinnost uložena nebyla, a proto jí ani nevznikly žádné uplatnitelné náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu